

NAPSUGÁR

== A SERDÜLŐ IFJUSÁG „KIS TÜKÖRE.” ==

Szerkeszti: Kecskeméthy István, Kolozsvárt.	Megjelen havonként egyszer, jul., aug. és szept. kivételével.	Á r a : 10 pld. 4 K. 50 pld. 15 K. 20 pld. 8 K. 100 pld. 20 K
--	--	---

Próba-prédikálás.

Spurgeon, még mint ifju embert, felkérték egyszer, hogy Londonban a kristálypalotában beszéljen. Ő azonban attól tartott, hogy hangja az óriási teremben alig lesz hallható és azért elhatározta, hogy egy reggel majd kipróbálja azt. Így hát el is ment a palotába és midőn közeledett azon helyhez, ahonnan beszélni kellett, ezen ige jutott eszébe: „A Krisztus Jézus jött e világra, hogy a bűnösöket megtartaná.” Hangos, határozott hangon ejté ki az egyes szavakat, miközben biztosítá önmagát, hogy ha így beszél, majd csak megértik. Azután még egyszer halkabban mondá el a fenti Igét és elhagyta a termet.

Egy negyed századdal későbben Spurgeon bátyját egy haldoklóhoz hívták. „Barátom, kész-e a halálra?” kérdé a prédikátor. Ő igen, felelt a haldokló örömteljes bizonyossággal. Meg tudná-e nékem mondani, hogyan talált lelkének békességet? — kérdé tovább a látogató. Ő, az nagyon egyszerű, felelt a beteg ragyogó arccal. Foglalkozásomra nézve ólomöntő vagyok. Sok-sok évvel ezelőtt a kristálypalota kupolája alatt volt egy kis dolgom. Teljesen távol éltem akkor az Istentől, minden remény nélkül. Amint ott egymagamban dolgoztam, egyszer mintegy mennyből jövő üzenetet, a következő szavakat hallottam: „A Krisztus Jézus jött e világra, hogy a bűnösöket megtartaná.” És ezen szavak meggyőztek engem elveszett voltomról, de egyszersmind arról is, hogy Jézus az én Megváltóm és még akkor adtam át szívemet teljesen Ő Neki, és azóta szolgálom Őt.

Mennyből jövő üzenet, ámbár emberi ajkakra hangzott is el. Az Úr azt mondja Ézs. 65, 11. „Az én beszédem, mely az éa számból kimegyen, nem tér én hozzám üresen, hanem megcselekeszi, a mit akarok és szerencsés léssen azoknál, a kikhez küldtettem azt

A kovász, mint a képmutatás jelképe.

Egy iskolában egyszer az a kérdés lett feladva, vajjon miért hasonlítja az Úr Jézus a képmutatást is a kovászhoz. „Azért — szölt egy kis leány, mert a kovász megkeleszti a tésztát, hogy többnek lássék, mint a mennyi. Mt. 6, 16. Lk. 12, 1.

A megtért bányász.

Egy bányász megtért. Társai ezért nagyon sokat gunyolták és az egykor nagyon is heves és lobbanékony természetű embert minden tekintetben ugyancsak erős megfigyelés alá vették. Egy alkalommal ez a bányász egy kis kocsí szemet szállított. Amint egy fordulóhoz ért, kocsija kisiklott. Ő azonnal hozzáfogott, hogy azt helyreállítsa, de hasztalanul, mert amint az első kerekek a vágányban voltak, a hátsók siklottak ki, és viszont megfordítva. A munkások, a kik társuk bajlódását észrevették, azonnal összesugtak és várták, hogy barátjuk mikor tör majd ki a szitkozódás és káromkodásba, mert hiszen azelőtt ő arról volt híres, hogy majdnem mindig káromkodott, Hanem mit hallottak a helyett. A munkás még mindig vesződve kis kocsijával, halkan éneklé: „Lelkem kíván Téged. A ki a Krisztusban vagyon új teremtettség legyen; a régiek elmultak, imé mindenek megújultak.“ II. Cor. 5, 17.

Szereted-e az Istent?

Körülbelül husz év előtt Philadelphiában egy ügyvéd ember cipőit tisztította egy borbélyüzlet előtt. A kis cipőtisztító gyereket, aki csak egy közönséges kis utcagyerek volt, már régóta nagyon jól ismerte. Ma reggel a fiu feltűnően komoly és csendes volt, míg ellenben máskor csakugy sziporkázott beszéde a sok humoros megjegyzésektől. Egyszerre csak nagy komolyan ránézett az ügyvédre és minden bevezetés nélkül így szölt: Szereti ön az Istent?“

A fiatal ember előkelő és minden tekintetben becsületes ember volt; de semmiféle egyházi, sem pedig vallásosságra hajló lélek, és így a kérdést először nevetségesnek és tréfának vette. Hanem csakhamar meggyőződött annak komolyágáról. Mily különös kérdés? Eddigelé még senki sem kérdezett tőle ilyesmit. Egy rövid kis szünet után így szölt a fiuhoz: „Miért akarod ezt tudni?“

És mit jelentsen egyáltalában ez a kérdés?“ Édes anyámmal, szólt a fiu, holnap hurcolkodunk ki eddigi lakásunkból. A házat lerombolják és most már új hajlék felé kell néznünk. Anyám annyit dolgozik, amennyit csak bír. Nagy bérösszeget nem fizethetünk, nagyanym is nálunk lakik és ő egészen béna. Tegnap két uriembert hallottam egymással beszélgetni. Az egyik azt mondta, hogy a jó Isten szereti azokat, a kik Őt szeretik és minden szükségükből kiszabadítja, ha ő neki azt elpanaszolják. Egész éjjel e felett gondolkodtam s elhatároztam, hogy keresek majd valakit, ki az Istent szereti és megkérem, hogy mondja el helyettem Néki az én bajomat.“ Az ügyvéd erre egészen zavarba jött. A fiunak mindössze csak annyit tudott mondani, hogy keressen magának más valakit. Hiszen oly városban, mint Philadelphia, a hol annyi a templom, bizonyára akadnak emberek, kik neki felvilágosítással szolgálhatnak. Azután egy ötkoronást nyomott még a gyerek kezébe és sietve távozott.

Gondolatai azonban napközben még sokszor tértek vissza a kis utca-gyerekekhez és különös kérdéséhez. „Mondhatom, szép helyzet — így szólt magában — egy keresztyén országban lakó okos, tanult ember részére, egy egyszerű utca-gyerek kérdésére nem tudni felelni Mert nem tudtam kérdésére válaszolni. És vajjon miért nem?“

Az ügyvéd őszinte volt önmagával szemben. A kérdés arra indította, hogy kikutatta, miért is nem tudott ő arra megfelelni. Még az nap este elment egy lelkészhez és egész nyíltan mondta el neki bajját. És ezután nemsokára egész határozottan az Úr követője lett, Ki őt ily csodálatos módon kereste és találta meg. Ezen naptól fogva azután egy nemesebb célnak élt.

Pár nap mulva ezek után, a rendes papi gyűlés tartatott meg. A lelkész, kihez a fiatal ügyvéd fordult tanácsért, elbeszélte az esetet. Erre egy másik lelkész állt fel s elmondta, hogy e napokban ő hozzája is jött egy fiatal ember, aki szintén a fiu kérdése folytán kezdett komolyan foglalkozni lelke üdvösségével. Egy harmadik lelkész pedig megjegyezte, hogy őt nemrég gyülekezetének egyik tagja magával a kis fiuval kereste fel.

De ezzel nincs még vége történetünknek. A fiu csakhamar egy jobb lakást kapott. Munkaadóinak száma is megkétszereződött, úgy, hogy anyját és nagyanymját könnyebben tarthatta el. Sokakat talált még, kik az Istent szeretik. Az ügyvéd is különös meleg érdeklődéssel viseltetett iránta, sőt későbbben magához is vette, először, mint inast, azután kitaníttatta, majd pedig őrök és később segédje lett.

Most pedig, husz év multán, a kis utca-gyerek, tekintélyes ügyvéd, egyházi tag és a mi fő: Isten országának buzgó munkása. Barátjai, kik ifjúságának történetét ismerik, megértik, hogy miért viseltetik oly nagy érdeklődéssel és szeretettel az elhagyatot utcagyerekek iránt. Az Úrhoz való szeretetét különösen abba mutatja meg, hogy ezeket segéli és igyekszik őket az Úrhoz vezetni

Kedves olvasóm, minő választ adsz Te erre a kérdésre: Szereted-e az Istent?

Talán Neked is van valami bajod, vagy valami nehézségek előtt állasz. Ime, egy biztos ut. Isten segíthet és kész rajtad segíteni, hogyha Vele szemben a helyes viszonyra lépsz. Az Isten Igéje azt mondja: „Az igaz a nyomorúságból megszabadul“ Pél. 11, 8. Megigazultál Isten előtt, akkor neked is szól ezen ígélet. „Hívj engemet segítségül a te nyomorúságodnak idején, megszabadítlak tégedet. Zsolt. 50, 15. Gondold meg: Isten előtt nincs semmi nehézség. Ő a legnagyobb bajból is megszabadíthat, mert Ő mindenható. Fordulj bizalommal Ő hozzá és keresd az Ő igazságát a Jézus Krisztusban való hit által. Akkor jól leszen dolgod mindenkor. Akkor elmondhatod: Nagy örömmel örülök az Urban, örvendez az én lelkem az én Istenemben, mert idvességnek ruháival öltöztetett fel engem, igazságnak palástjával vett engem körül. És. 61, 11.

Mi lett Voltaire nyomdájából?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Voltaire azzal dicsekedett, hogy azon épületet, melyet az apostolok egyesült erővel emeltek fel, egy kézzel rontja le. Hitetlen iratai részére ferney-i birtokán, Genf mellett, egy egész különnyomdát alapított. Ezt a nyomdát később Genf városa vette meg, hogy ott az Isten Igéjét nyomtassa.

Csodálatos gazdagság.

2. Cor. 8, 9. Tudjátok a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy Ő ti érettetek szegénnyé lett, mikor gazdag volna, **hogy ti az ő szegénységével meggazdagodnátok**

Ján, 10, 10b: Én azért jöttem, hogv éltetek legyen és **bővölködjének.**

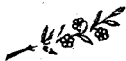
Filip. 4, 19. Az én Istenem pedig megteljesíti néktek valami nélkül szükölködtök az ő **gazdagsága** szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

2. Kor. 9, 8 Az Isten pedig megcselekedheti, hogy **bővölködvén**, mindenekkel való jótéteménnyel bővölködjetek.

2. Kor. 6, 10. Mintha semmink nem volna. noha **mindennel** birunk.

1. Kor. 3, 22, 23. *Mindenek tiéitek.* Ti pedig Krisztuséi vagytok, a Krisztus pedig Istené.

1. Kor. 2, 9. A melyeket a szem nem látott, sem a fül nem hallott, az embernek is gondolatjába nem mentek, melyeket az Isten készített *az őtet szeretőknak.*

Mi lett Gibbon birtokából?

Az angol Gibbon hitetlen, istentagadó irataival egy egész birtokot szerzett magának Schweizban. Halála után ezen birtok egy oly ember kezébe került, aki annak évi jövedelmét, sőt még annál többet is adott az evagyeliom fejlesztésére.

Mi lett Hanni házából?

Hanni, egy nagy hitetlen ember, 1776-ban halt meg Edinburgban. Midőn Skóciában a hitélet új életre kelt, az ő halottas szobájában tartatott meg egy biblia-társulat első alakuló gyűlése. És az Isten, ki mindezt így fordította, még ma is él és azt mondja: „Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok, sem az én utaim, mint a ti utaitok. És, 55, 8 Az ég és a föld elmulnak, az én beszédim pedig semmiképen el nem mulnak. Kk. 13, 31.

Állhatatos és hű.

A villamos kocszi megállóhelyénél beültette kis fiát egy aggódó asszony a villamos kocsiba.

„El ne veszítsd ezt a cédulát, melyet neked adtam, még a zsebedből se húzd ki; hallottad fiacskám?!“

„Igen mama.“ Szólt Jancsi, mert ez volt neve. Azután aggódalmasan nézte, mint távolodik jobban és jobban édes anyjától, ki a megállónál állva maradt.

A kis fiu mellett állt egy fiatal ember, ki megszólította őt.
„Hogy hívnak?“

„Vidor Jancsi.“

„Hova mégy?“

„A nagymamához.“

„Mutasd meg nekem a papirkát, mely zsebedben van.“

A gyerek nagy, kék szemével nézett reá és csudálkozó, tiszta tekintete elhallgattatta volna a kísértő szavát.

De az ismét mondta: „Mutasd csak“.

„Nem mutatom“ szolt Jancsi.

„Adok neked egy pár szem szilvát, ha megmutatod.“

Jancsi nem felelt, de az utasok elégedetlenül nézték a gonosz kísértőt.

„Jancsi, nézz ide! Neked adom minden szilvámat, ha csak egy kicsit kihuzod zsebedből a cédulát, hogy egyik sarkát láthassam.“

Jancsi elnézett és nem felelt. A kísértő eléje tartotta a szilvát, mely csalogatóan mosolygott Jancsi felé.

A gyerek gömbölyü arca szomorú lett, mert érezte, hogy állhatatossága már nem tarthat sokáig.

A kocsí másik végében fölállt egy ember és kiszállt. Jancsi lecsuszott a padról, a kísértőt hátra hagyva, odafutott és elfoglalta az üres helyet.

Az utasok önkénytelenül tapsoltak.

Egy nő, ki mellette ült, megsimogatta és így szolt: „Mondd meg édes anyádnak, hogy mindnyájan örülünk, hogy olyan fia van, ki elég erős arra, hogy a kísértőnek ellene álljon és elég bölcs arra, hogy előle elfusson.“

Azt hiszem, ezt az üzenetet nem kapta meg Jancsi mamája, de hogy a nagymama megkapta a cédulát, az bizonyos.

Melyik a király?

III. Henrik francia király idejében halálra ítelték Palissy Bernhardt híres fazekas mestert, mert nem tagadta meg evangélium szerint reformált hitvallását. A király meg akarta menteni ezen hű alattvalóját a haláltól; ő volt az, ki a híres majolika edényt készítette. Minden fenyegetés és ígélet dacára Palissy megmaradt hitvallása mellett.

III Henrik végre személyesen meglátogatta őt és kérlette:

„Lássa édes mester, ha ön nem tagadja meg vallását, kénytelen vagyok önt mint eretneket elítélni és a törvényszék határozatát helyben hagyni.“

„Uram — szolt Palissy — a király azt mondja, kénytelen vagyok? Engem pedig, ki csak egy szegény fazekas vagyok, senki nem kényszeríthet arra, hogy hitemet megtagadjam. Én csak az ön alattvalója vagyok, de a világ semmiféle hatalma nem kényszeríthet arra, hogy lelkismeretem ellen cselekedjem.“

„Uram ön a világ lehatalmasabb uralkodója és mégis azt mondja „kénytelen vagyok“. Kicsoda tehát kettőnk közül a király?“

Ott születtem . . .

Ott születtem a kis házban
Zöld vetések oldalában.
Nádfedeles vityilóba'
Tetején az öreg gölya.

Nem fogadott dajka dajkált,
Édes anyám maga táplált.
Maga táplált édes tejjel. . . .
Még édesebb szerelemmel.

A bölcsőm is ő ringatta,
Jövendőmről álmodozva.
Dalaival altatgatott,
Könnyei közt virasztgatott.

Áldom is azt a kis házat,
Az eperfát, a fűszálat,
A fecskét, a kis galambot, —
Imádkozó estharangot.

Édes anyám, hát tenéked
Az én áldásom mit érhet?
Annyi áldásom már nincsen. . . .
Téged áldjon meg az Isten.

Baja Mihály.

Mindent a Krisztusért.

1834 augusztus 1-én hatszázezer szerezsen rabszolga nyerte vissza szabadságát Amerikában. Sok keresztyén volt közöttük. Ezek közül többen nagy hálával eltelve mentek vissza Afrikába, miután tulajdonaikat eladták; hogy pogányságban élő testvéreiknek a Jézusról szóló örömhírt megvigyék.

Keith egy fiatal néger, ki 15 évig volt nehéz rabságban, midőn megtudta, hogy szabad, elment missionáriusához és így szólt: „Tanító ur szabad vagyok, mehetek a hová akarok.

Holnap indulok vissza hazámba Afrikába, ott elmondom szegény testvéreimnek, kik még nem tudnak Jézusról, mindazt, amit te nekem mondottál Róla. Földecskémet, melyet a kormánytól kaptam, hogy azt megmiveljem, már el is adtam. Nem tudnék itt bőségben és jóllétben élni, míg testvéreim Afrikában Isten nélkül élnek keserves napjaikat. Nézd mennyi pénzt kaptam földemért. Épen elegendő arra, hogy haza mehessenek.

A hittérítő így felelt: „Kedves fiam Keith, nagyon örülök,

hogy ezt így határozta, de gondold meg milyen nehézségek és mennyi nyomoruság vár rád hazádban. Hátha ismét elvisznek rabszolgának és te nem védekezhetsz, mert néger vagy. Vizsgáld meg magad, elég erős vagy-e arra, hogy Jézusért mindezen nyomoruságot elviseljed?

Ha érzed, hogy nem, úgy inkább maradj itt és szolgálj csendességben a te Uradat Istenedet.“

„Már mindent meggondoltam tanító úr, és elhatároztam, hogy mindent megteszek a Krisztusért! Nem ijedek meg semmitől. Mindent a Krisztusért! Egyszer rabszolgává tetek engem az emberek, most vissza nyertem szabadságomat. Ezentúl a Jézus szolgája leszek, ő megvásárolt engemet az ő drága vérével.“

Vigasztalódás.

Nem fáj nekem, hogy a halál
Leheletét már érzem :
Porrá lenni : ember sorsa,
Megnyugodtam már én ezen.

BCU ~~Az sem fáj, hogy földi létem~~ Cluj
Olyan rövidre szabattott :
Sok ember élt, kiknek az Úr
Még rövidebb időt adott.

Még az sem fáj, hogy életem
Nyomor s csalódással tele :
Látom, vannak, kiknek nagyobb
Sebektől vérzik kebele.

De fáj, hogy rideg multamban
Nincs más, csak az üres álmok ;
S most, a midőn tenni tudnék :
Im, a sirom szélén állok.

Mikor eljutottam végre
Hivatásom tudatára :
Tehetetlen féreg gyanánt
Hullok le a föld porába.

De csak földi rész hull porba,
Az égi rész az tovább él.
Isteni szikra a lélek :
Szárnyat ölt s új életre kél.

Székely Károly.